

עת"א 52774/06/15 - מדינת ישראל נגד סאמר פתחי געברי (אסיר), ועדת שחרורים שמקום מושבה בכלא דמון,

בית המשפט המחוזי בחיפה

02 יולי 2015

עת"א 52774-06-15 היועץ המשפטי לממשלה נ' פתחי געברי(אסיר) ואח'

בפני הרכב כב' השופטים:

רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]

אברהם אליקים

בטינה טאובר

העותרת

מדינת ישראל

ע"י פרקליטות פלילית מחוז חיפה

נגד

המשיבים

1. סאמר פתחי געברי (אסיר), ת"ז 936153568

ע"י ב"כ עו"ד סאוסן סבאג

2. ועדת שחרורים שמקום מושבה בכלא דמון

פסק דין

בפנינו עתירתה של המדינה, המופנית כנגד החלטת ועדת שחרורים שמקום מושבה בכלא דמון, בראשות כב' השופט העמית דר' מרדכי ארגמן, שניתנה ביום 16/6/15 ואשר הורתה על שחרורו המוקדם של המשיב 1 בהתאם להוראות חוק שחרור על תנאי ממאסר התשס"א - 2001. יוער כי לישיבת ועדת השחרורים מיום 16/6/15 קדמה ישיבה אחרת של ועדת השחרורים, במותב שונה, שדנה בעניינו של המשיב ודחתה את מועד הדיון מאחר ולא הובאו לעיונה, עקב תקלה, מידעים מודיעיניים בעניינו של המשיב. כאמור, בישיבה ביום 16/6/15 הוצגו המסמכים, הושלם הטיעון, וועדת השחרורים הורתה על השחרור המוקדם. כנגד החלטה זו הוגשה העתירה שבפנינו.

מעת שהוגשה העתירה עוכב שחרורו של המשיב והוא נתון עדיין במאסר.

המשיב מרצה מאסר של 40 חודשים לאחר שהורשע בעבירות נשק. זהו מאסרו השני, ואולם מאסרו הראשון לתקופה ממושכת. למאסר זה קדם מאסר שנגזר על המשיב לתקופה של 34 ימים לאחר שהורשע בעבירת ביטחון שעניינה הפרת הכרזת שטח סגור - איסור יציאה, עבירה לפי סעיף 90(ו) בצו בדבר הוראות בטחון (יהודה ושומרון) (מס' 378) תש"ל - 1970. מאסרו הנוכחי נגזר עליו ע"י בית המשפט המחוזי בירושלים לאחר שהורשע בשתי עבירות של סחר בנשק לפי סעיף 144(ב)(2) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

ועדת השחרורים עיינה בחומר חסוי ואולם קבעה כי לא ניתן ללמוד מהחומר החסוי כי שחרורו של העותר יסכן את שלום הציבור. בנסיבות אלו הורתה על שחרורו המוקדם. כנגד החלטה זו הוגשה העתירה שבפנינו.

בחנו את המידעים שהוצגו לעיוננו, חלקם מחודשים אפריל ומאי 2015. מבלי לפרט את תוכנם של המידעים, נעיר כי בעיקרם של דברים מצביעים המידעים על התנהגות כוחנית של המשיב בכלא כלפי אסירים אחרים. עם זאת יודגש כי אין במידעים פירוט על ביצוע עבירות פליליות בתחומי הכלא (הגם שמידע מס' 1897169 מהווה עבירה, יש לראותו בעיקר כאירוע משמעותי). יצוין עוד כי בדו"ח שהוכן לוועדת השחרורים, צוין כי המשיב עובד במטבח וללא עבירות משמעות.

מכאן שיש לבחון את שאלת מסוכנות המשיב.

ככל שהדבר נוגע למידעים, הגם שהתנהגותו של המשיב אינה "מושלמת", הרי שניתן לראות שהעותר ממשיך לעבוד במטבח ולא ננקטו כנגדו הליכים משמעותיים. מכאן שגם שב"ס לא ראה חומרה יתרה באותם אירועים העולים מהמידעים. ככל שהדבר נוגע למסוכנות, כפי שעולה מהחומר שהוצג לעיוננו, לומדת העותרת על המסוכנות בעיקר בשים לב לעבירה שבביצועה הורשע המשיב.

אין חולק כי סחר בנשק אכן מלמד על מסוכנות. הדבר נכון אולי אף בצורה ממשית יותר כאשר מדובר בנאשם שהוא תושב חברון, על כל המשתמע מכך. עם זאת, לא ניתן להתעלם מהעובדה כי ועדת שחרורים, במותב אחר, שחררה שחרור מוקדם נאשם אחר באותה פרשה (עותמאן מוחמד אברהים, נאשם מס' 2 בת"פ 24548-06-13). אמנם לעותמאן יוחסה רק עבירה אחת של סחר בנשק - להבדיל משתי עבירות שבביצוען הורשע המשיב שבפנינו - ועד כמה שעולה מפרוטוקול ועדת השחרורים לא היו מידעים כלשהם בעניינו של עותמאן, ואולם ניתן ללמוד מהאמור כי עצם העובדה שאותו אסיר, שגם הוא תושב חברון, הורשע בעבירה של סחר בנשק, לא מנעה את שחרורו.

נזכיר עוד לעניין זה, כי שאלת המסוכנות אינה נמדדת אך ורק לפי העבירה בה הורשע האסיר, אלא שעל ועדת השחרורים לבחון עד כמה קיים סיכון שלאחר שחרורו יחזור האסיר לבצע עבירות. לא ניתן לומר כי לאור העובדה שאדם ביצע עבירה חמורה, כי אז קיימת חזקה שיחזור ויבצעה לאחר שחרורו. שאם כך הם פני הדברים, כי אז לא היה מקום לשקול כלל שחרורם של אסירים המבצעים עבירות חמורות [רע"ב 10844/08 פלוני נ' מדינת ישראל (1.2.09)]. יפים לעניין זה דברי השופט ת' אור, בבג"ץ 1920/00 גלאון נ' ועדת השחרורים, פ"ד נד(2) 313, 323-324 (2000):

"אכן, אופייה של העבירה, כשלעצמה, אין די בו, בדרך-כלל, כדי להסיק שאין האסיר ראוי לשחרור מוקדם. אולם ישנם סוגי עבירות, אשר אופיין החמור והמיוחד ודרך ונסיבות ביצוען, עשויים להצביע, כשלעצמם, על מסוכנותו של האסיר ועל החשש מפגיעה בביטחונו של הציבור כפועל יוצא משחרורו המוקדם (ראו בג"ץ 281/61 שם טוב נ' ועדת השחרורים שליד שירות בתי-הסוהר [5], בעמ' 2063)".

במקרה שבפנינו לא הוצגו מידעים המצביעים על קשרים עם גורמים עברייניים מחוץ לכתלי הכלא. לא נטען בפנינו כי קיים מידע הקושר את המשיב לגורמים עוינים כאלה או אחרים. כאמור, עיקר הידיעות שהוצגו לעיוננו התייחסו ליחסים בין אסירים בתוך הכלא, ובנסיבות אלו ומבלי להפחית מהחשש הנובע משחרורו של אסיר תושב שטחים, אשר הפיקוח עליו לאחר שחרורו אינו יעיל, לא ניתן לומר כי קיימות ראיות מספיקות המצביעות על מסוכנות מעצם שחרורו של האסיר שחרור מוקדם.

יתכן שלו כל אחד מאיתנו היה יושב בוועדת השחרורים, כי אז הייתה החלטת ועדת השחרורים שונה. אלא שאין זה המבחן שעל פיו נבחנת עתירה. כלל הוא, כי בית משפט לא יתערב בהחלטות של ועדות שחרורים, אלא אם ההחלטה חורגת מסמכות, או אם התעלמה ועדת השחרורים מנתונים שהוצגו בפניה, או שההחלטה היא בלתי סבירה בצורה קיצונית. אין זה המקרה שבפנינו. ועדת השחרורים בחנה את המידעים ובחנה את כל המידע בעניינו של האסיר, והחליטה את שהחליטה. לא ניתן לומר כי החלטתה היא בלתי סבירה בצורה קיצונית, והגם שניתן היה להחליט החלטה אחרת, שגם היא יכלה לעמוד במבחן הסבירות, אין זה המקרה המצדיק את התערבותו של בית משפט מנהלי בהחלטה.

נזכיר לעניין זה את ההלכות הקובעות כי "ועדת השחרורים הינה גוף מקצועי סטטוטורי, המורכב משופט ואנשי מקצוע בעלי מומחיות בתחום זה, ולפיכך שיקול הדעת הנתון לוועדה בבואה לבחון את השיקולים הנזכרים לעיל, הינו רחב (רע"ב 4518/08 בן ישי נ' ועדת השחרורים (4.6.2008)). נדרשתי לעניין זה, ברע"ב 6566/13 דביר נ' היועץ המשפטי לממשלה (11.2.2014), בציני כי: "ככלל, בית המשפט, המעביר ביקורת שיפוטית על החלטות הועדה, יטה שלא להחליף את שיקול דעתה של הועדה בשיקול דעתו, והתערבותו תצטמצם אך למקרים בהם ניכרים בהחלטותיה של הועדה פגמים משפטיים, בהתאם לעילות המוכרות מהמשפט המינהלי, דוגמת חריגה קיצונית ממתחם הסבירות" [רע"ב 3103/15 כיאל נדאל נ' היועץ המשפטי לממשלה (8.6.15)].

בנסיבות העניין, לא התקיימו התנאים המצדיקים את התערבותו של בית המשפט המנהלי בהחלטת ועדת השחרורים. אשר על כן, אנו דוחים את העתירה.

העותר ישוחרר בהתאם לתנאים, כפי שקבעה הועדה, ובמועד בו הוא זכאי להשתחרר לאחר ריצוי 2/3 מתקופת מאסרו.

פסק דין זה ניתן בהעדר הצדדים. כדי לאפשר לעותרת לשקול את המשך צעדיה, אנו מורים על עיכוב ביצוע השחרור עד ליום 9.7.15. ככל שתחליט העותרת שלא לבקש לערער על פסק דין זה, תודיע על כך בדחיפות לסנגורית ולגורמי שב"ס, כדי שיטפלו בהסדרת שחרורו של המשיב.

החומר החסוי יוחזר לידי הפרקליטות, ויועמד לעיון בית משפט מוסמך ככל שהדבר יידרש.

המזכירות תשלח פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, ט"ו תמוז תשע"ה,
02 יולי 2015, בהעדר
הצדדים.

בטינה טאובר, שופטת

אברהם אליקים,
שופט

רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]

עמוד 3

